

На хорце.

Всички, всички
За ржцѣ
Да се хванемъ
На хорце!

Хоро чудо
До захласъ
Да му друземъ
Тоя часъ!

Кой ни види
Трудъ, тегла
Да забрави . . .
Тра-ла-а!

Люб. Бобевски

Добриятъ учителъ.

(Картинка).

Лизка била вече на шесть години. Много пѣснички и приказници знаела, но нито една буква не познавала.

Веднажъ братъ ѝ Тодоръ, ученикъ въ I класъ ѝ казалъ :

— Желаетъ ли, Лизке, да те науча да четешъ ? Азъ помня какъ ме учи татко, кагато бѣхъ малтъкъ

— Научи ме, бате !

Лиза донесла отъ другата стая една книжка.

— Ето книга, научи ме ?

— Не, отъ книгата е много трудно, казалъ Тодоръ. Татко ме учи отъ картички. На всѣка картичка има голѣма буква. Отъ тѣхъ ще нареждаме думи : *оса, умъ, сомъ* . . . и др.

— А гдѣ сж тѣзи картички ?